

Asıl Zenginlik

– Recep K. · 16 Şubat 2020

ASIL ZENGİNLİK

Atilla Özbek anlatıyor (öğretmen):

Yıllar önce Ankara'da çalışan bir arkadaşımızı Düzce'den uğurlamak için şehirlerarası otobüslerin mola verdiği tesise gittik. Aynı yerde Kervan Lokantası var. Otobüs beklerken lokantada yemek yiyoruz. Yanımıza bir beyefendi geldi. Bize "sizi yan masaya davet ediyoruz, buyurmaz mısınız?" diye sordu. Baktık ki yan masada Vehbi Koç oturuyor. Bizim masayı olduğu gibi onun masasına taşıdı garsonlar. O zamanlar genciz tabi. Bizim iştahla yemek yememiz kendisinin çok hoşuna gitmiş ve bizi masasına davet etmiş. "Ben yiyemiyorum, bari sizi seyredeyim" demişti.

* * *

Vehbi Koç'un, hastalığından dolayı yıllarca perhiz yaptığını biliyoruz. Yukarıda anlatılan hatırayı dinledikten sonra şu soruların cevabını merak etmeye başladım:

1. Zenginlik içinde yiyememek mi, perhiz yapmak mı zor?
2. Fakirken yiyememek mi, perhiz yapmak mı zor?

Dertler de dertlerin mekânı da devalar da Allah'ın taht-ı emrinde. Kimi, neyle, ne şekilde sinayacağı Hâkim-i Mutlak'ın tasarrufu. Kâinat O'nun mülkü ve mülk sahibi mülkünde keyfe-mâ-yeşâ tasarruf hakkına sahiptir. Allah'ın halifesi ünvanıyla kâinatta tasarruf yapma cüz'î iradesi bahşedilmiş insanoğluna. Elbette bunun bir bedeli olacak. Kâinatın sahip ve mutasarrıfının külli iradesine râm olmak.

Üç çeşit sabırdan bahseder mutasavvıflar:

1. Belâ ve musibetlere karşı sabır
2. Günahlara karşı sabır
3. İbadetlerde sabır

Bunlara bir de "zamanın çıldırtıcılığına karşı sabır" diye dördüncüyü ekler bazıları. Sabretmesini bilen için sabır güzel şey elbette. Ömrümüzün ne kadar olduğunu, içinde bulunduğumuz olumlu veya olumsuz şartların ne kadar süreceğini biz bilemeyiz. Kimi dertler yel gibi eser geçer, kimi dertler de deler geçer âdeta. Kimisi yokluk içinde şükürle dünyasını cennet yapar kimisi de zengilik içinde isyanla dünyada yaşar cehennemi.

Şu var ki, insanoğlu iki şeyin kıymetini gerçekten bilmiyor: Sıhhat ve zaman. Yaşlılığa erişip de geçmiş ömrü için pişmanlık duymayan var mı acaba? "Bu dünyada yaşamam gerekenleri yaşadım, yapmam gerekenleri yaptım" deyip "artık gönül rahatlığıyla ölebilirim" diyen kaç insan olmuştur? Sevme imkânımız varken sevgimizi esirgediğimiz, yeme imkanımız varken yemediğimiz fakat artık sıhhatimizin

elvermediği, okumaya zamanımız varken okumadığımız fakat artık gözlerimizin görmediği nice pişmanlıklarımız... Hiçbirinin telafisi olmuyor maalesef.

Sabrın en zoru da varlık içinde yokluk yaşamak galiba. Fakir olsan "zaten yok" dersin, teselli olursun. Sabredersin hatta senden daha zayıf olanlara bakar şükredersin. Zenginsen öyle mi? Meselâ, yıllarca iştahla yediğin şeyleri gün geliyor yiyemez oluyorsun. Sıhhatin elvermiyor. Varlık içinde yüzüp de hastalıklarından dolayı rejim yaptığı için arzu ettikleri her şeyi yiyemeyen zenginlerin halini düşünün. Bu durumu kabullenmeleri, artık ömürlerini böyle geçirecek olmaları, her an nefislerinin arzularına karşı gelmeleri... Çetin bir imtihan. Dahası, tıbbın çaresiz kaldığı hastalıklarla ömürlerinin nihayetine kadar yaşayacak olmaları... Zamanın çıldırtıcılığına karşı nasıl bir sabırdır bu?

Şayet hastalığı kabullenip psikolojik olarak kendini teskin edememişse bir zengin, fakirlerin kendisinden daha sıhhatli ve mutlu olmalarını hazmetmesi çok zordur. Kendini tanıması, acz-i mutlak olduğunu bilmesi, sonsuz emellerine karşı bu dünyanın kısa olduğunu idrak etmesi, insanın arzularının çare-i yegânesinin cennet olduğuna inanması... Bir insan böyle bir itikada sahipse, başka ne istenir ki?

Zaten asıl zenginlik kendini / haddini bilmek deđil mi?

İlim ilim bilmekdür
İlim kendün bilmekdür
Sen kendün bilmezsün
Bu nice okumakdur
(Yunus Emre)